

stav jakožto primerní nárok podle § 1109 obč. zák. není dobře možné («nicht tunlich» — § 1323 obč. zák.), a dále v tom, že podle právního názoru odvolacího soudu uvedení v předešlý stav nelze již dobře provést. Než názor stěžovatelův jest právně mylný, především potud, pokud se domnívá, že jde o žalobu podle § 1109 obč. zák., neboť prezírá nespornou skutečnost, že najatý předmět byl již vrácen, ale podle tvrzení žalobkyně byl vrácen ve stavu vadném, takže jde jen o nárok na náhradu škody zaviněné podle tvrzení žalobkyně vadným používáním najatých místností (§ 1111 obč. zák.). Běží vlastně jen o z p ů s o b náhrady škody podle § 1323 obč. zák. Podle tohoto zákonného předpisu musí býti, by byla nahrazena způsobená škoda, uvedeno vše v předešlý stav, nebo, není-li to možné, nahrazena odhadní cena. Zásada naturální náhrady způsobené škody jest tedy samým zákonem prolomena potud, že uvedení v předešlý stav odpadá, nelze-li je dobře uskutečnit, a že nastupuje na jeho místo náhrada odhadní ceny. I když uvedení v předešlý stav jest možné, může soud z důvodů slušnosti neb účelnosti dospěti k úsudku, že má odpadnouti a že na jeho místo má nastoupiti odhadní cena (srov. také Ehrenzweig »Das Recht der Schuldverhältnisse« str. 65 a 66). V souzeném případě shledal odvolací soud, že uvedení v předešlý stav není dobře možné proto, že nelze na žalobkyni, jež jest oprávněna nájemní předmět ihned zase pronajmouti, spravedlivě požadovati, by se nejdříve domáhala uvedení v předešlý stav, což žalovaný r o v n ě ž o d p í r á, a ztrácela tak čas, a že proto žalobkyně jest oprávněna domáhati se náhrady odhadní ceny. Dovolací soud schvaluje tento právní názor dodává, že vlastník najaté věci vrácené ve stavu poškozeném může s ní i jinak naložiti než opětným pronajmutím, aniž ztrácí nárok na náhradu toho, oč najaté místnosti byly znehodnoceny. Není proto také k opodstatnění nároku na náhradu odhadní ceny třeba, jak stěžovatel míní, aby vlastník domu uvedl dříve vše v předešlý stav na své útraty (srov. také Klang III str. 67).

Čís. 13505.

Majetkoprávní smlouvy místních školních rad v Čechách nepotřebují schválení vyšších školních orgánů.

Potřebu schválení majetkoprávní smlouvy místní školní rady v Čechách nelze dovoditi ani z dozorcího práva náležejícího okresnímu školnímu výboru nad místní školní obcí (radou) podle ustanovení § 3 zákona ze dne 24. února 1873 čís. 16 z. zák. pro Čechy a § 11 vládního nařízení ze dne 6. listopadu 1920, čís. 608 sb. z. a n. a podle § 26 zákona ze dne 24. února 1873, čís. 17 z. zák. pro Čechy a § 30 zákona ze dne 9. dubna 1920 čís. 292 sb. z. a n.

Podle ustanovení § 26 čís. 4 zákona čís. 17/1873 z. zák. pro Čechy náleží sice okresnímu školnímu výboru schvalovati volbu místa, kde škola má býti postavena, nikoli však schvalovati smlouvu o koupi pozemku.

Odepřel-li okresní školní výbor schválení smlouvy o koupi pozemku, jest to pro platnost smlouvy bezvýznamné.

Osobním prospěchem ve smyslu § 15 zákona ze dne 24. února 1873 čís. 17 z. zák. pro Čechy jest rozuměti jen takový právní poměr, jenž

se dotčeného člena místní školní rady dotýká přímo a bezprostředně, nikoli však právní poměr, který se týká korporace, jejíž členem dotyčný člen místní školní rady jest.

(Rozh. ze dne 4. května 1934, Rv I 1238/32.)

Usnesením místní školní rady v H. v Čechách ze dne 18. července 1927 bylo rozhodnuto o koupi pozemku, náležejícího žalovanému společenstvu, pro stavbu obecné školy. Kupní cena byla vyplacena žalovanému společenstvu pokladnou městského úřadu v H. na účet místní školní rady. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se školní obec v H. na žalovaném společenstvu vrácení kupní ceny tvrdíc, že kup nebyl platný, poněvadž usnesení místní školní rady z 18. července 1927 nebylo dozorčím úřadem, okresním školním výborem, ve schůzi ze dne 14. května 1930 schváleno a že neschválení bylo oznámeno žalovanému výměrem okresního školního výboru v S. ze 6. června 1930 a že místní školní rada vzala ve schůzi 6. června 1930 výměr ten na vědomí. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y :

Není správný názor nižších soudů, že trhov^á smlouva o koupi pozemku žalující stranou, o kterou ve sporu jde, potřebuje ke své platnosti schválení okresního školního výboru a že, nebyvši schválena, jest neplatna. Nejvyšší soud rozhodl již ve svém rozhodnutí čís. 12788 sb. n. s., na něž se pro stručnost odkazuje, pro obor zákona ze dne 24. února 1873 čís. 16 zem. zák. pro Čechy, že majetkoprávní smlouvy místních školních rad v Čechách schválení vyšších školních orgánů nepotřebují. Ani zákon ze dne 9. dubna 1920 čís. 292 sb. z. a n. o správě školství, jehož §§ 17 až 32, jednající o místních školních radách, staly se podle vládního nařízení ze dne 6. listopadu 1920 čís. 605 sb. z. a n. účinnými dne 13. listopadu 1920, schválení takové nevyžaduje, zvláště ani podle §§ 24 a 27 tohoto zákona, jichž se žalující strana ve sporu dovolávala. Okresní školní výbor ovšem podle svého výnosu ze dne 4. června 1930 a 25. srpna 1930 ve své výborové schůzi ze dne 14. května 1930 neschválil koupi pozemku, o který ve sporu jde. Učinil to, jak uvádí ve svém dopisu ze dne 11. srpna 1931 z moci úřední na základě § 11 zákona ze dne 24. února 1873 čís. 17 z. z. pro Čechy. Tohoto zákonného ustanovení však se dovolává neprávem, neboť pozbylo podle § 10 vládního nařízení čís. 605/1920 sb. z. a n. platnosti, nahrazeno byvši § 25 zákona z 9. dubna 1920 čís. 292 sb. z. a n., který však již nemá ustanovení odpovídající dřívějšímu odst. (1) § 11 zákona čís. 17/1873 z. z. pro Čechy. Potřebu schválení smlouvy nelze dovoditi ani z dozorčího práva náležejícího okresnímu školnímu výboru nad místní školní obcí po případě radou podle ustanovení § 3 zákona ze dne 24. února 1873 čís. 16 z. zák. pro Čechy a § 11 vládního nařízení ze dne 6. listopadu 1920 čís. 608 sb. z. a n. a podle § 26 zákona ze dne 24. února 1873 čís. 17 z. zák. pro Čechy a § 30 zákona ze dne 9. dubna

1920 čís. 292 sb. z. a n. Podle ustanovení § 26 čís. 4 zákona 17/1873 z. zák. pro Čechy náleží sice okresnímu školnímu výboru schvalovati volbu místa, kde škola má býti postavena, avšak nikoli schvalovati smlouvu o koupi pozemku. Okresní školní výbor nebyl k rozhodování o schválení či neschválení smlouvy, kterým mělo býti dotčeno soukromo právní jednání nejen místní školní obce, nýbrž i žalované strany, na něž však mu ingerence nepřísluší, povolán a osobil si jím oprávnění, které mu nepříslušelo. Poněvadž schválení smlouvy není ku platnosti potřebí, není platnost její, je-li jinak dána, dotčena tím, že nebyla schválena, a neschválení nemá pro platnost smlouvy právní význam a platnosti její není na závadu ani okolnost, že proti výnosu okresní školní rady ze dne 25. srpna 1930 strany nepodaly opravný prostředek, a řečené výnosy okresního školního výboru proto nebrání soudu, by otázku tu v souzeném sporu nerozřešil samostatně. Proto nemohlo býti samozřejmou podmínkou platnosti smlouvy, že bude okresním školním výborem schválena.

Tím padl hlavní důvod, pro který nižší soudy žalobě vyhověly. Žalující strana však neplatnost tržové smlouvy dovozovala i z jiných důvodů a proto bylo soudu dovolacím i k nim přihlédnouti. Žalující strana uvedla v té příčině především, že schůzi místní školní rady ze dne 18. července 1927, na níž se stalo usnesení o koupi pozemku, předsedal její místopředseda Josef V., který byl zároveň předsedou žalované strany, a že se jí účastnil a v ní hlasoval i člen místní školní rady Arnošt Š., který byl členem žalované strany. Odvolací soud míní též, že usnesení žalující strany o koupi pozemku jest rovněž neplatné pro účastenství Josefa V-a na řečené schůzi podle ustanovení § 15 zákona ze dne 24. února 1873 čís. 17 z. zák. pro Čechy. Podle tohoto zákonného ustanovení žádný úd místní školní rady nesmí býti účasten, když se rokuje a hlasuje o záležitostech, jež se týkají jeho osobního prospěchu. Osobním prospěchem však rozuměti jest jen takový právní poměr, jenž se dotčeného člena dotýká přímo a bezprostředně, nikoli však právní poměr, který se týká korporace, jejíž členem dotýčný člen místní školní rady jest, v souzeném případě tedy žalované strany. V tomto smyslu rozhodoval bývalý vídeňský správní soud ustáleně ve příčině ustanovení dřívějších §§ 45 a 46 obecního zřízení pro Čechy ze dne 16. dubna 1864 čís. 7 z. zák., jež je zcela obdobné jako ustanovení svrchu uvedené; stačí odkázati na rozhodnutí čís. 1247, 1548, 7074 a 8336 sbírky Budwinského. Tato ustálená judikatura byla podle důvodové zprávy k novele k obecnímu zřízení ze dne 7. února 1919 čís. 76 sb. z. a n. tisk 381 podnětem k tomu, že § 46 obecního zřízení pro Čechy ze dne 16. dubna 1864 čís. 7 z. zák. pro Čechy byl nahrazen § 5 řečené novely, podle něhož z jednání a usnášení zastupitelstva, rady a komisí obecních vyloučení jsou vedle členů, kteří mají na předmětu jednání a usnášení osobní zájem, mimo jiné výslovně i členové představenstva hospodářských a výdělkových společenstev, nikoli však i jejich pouzí členové. Z toho, že nedošlo též ke změně ustanovení § 15 zákona ze dne 24. února 1873 čís. 17 z. zák. pro Čechy, podává se s určitostí, že v souzeném případě z jednání místní školní rady nebyli ani Josef V. ani Arnošt Š. vyloučení pro své členství v žalovaném společenstvu, resp. jeho představenstvu. Usnesení o koupi pozemku není tedy neplatné ani z tohoto důvodu.